

Uit den dommel van de rustige rijping is ze opgejaagd en opgeschrikt. Als een te vroeg bloeiende perzik staat ze in de gure kou van de Maartsche bulen. Ze heeft gezien; wat ze nooit had mogen zien; gehoord, wat ze nooit had mogen hooren; beleefd, wat ze nooit had moeten beleven; gedaan, wat ze nooit had moeten doen.

Zoo tenminste meten wij hun vervlogen jaren veelal met onze menselijke maat.

Ouderen heeft ze in de kaart gekoken; en ze is geschrokken of heeft schamper gelachen. Ze trekt met haar schouders over menschen, die ze vroeger adoreerde; ze bewondert anderen, die ze voorheen vreesde of zelfs — misschien ten onrechte — verachtte. Het verleden schijnt haar een dwaze droom of een gruwelijke nachtmerrie; het heden een verdwazing; de toekomst een fictie. Een enkelen keer klopt ze nog eens aan bij die ouderen, waarin ze nog een rest van vertrouwen heeft gehouden.

Maar ze vindt niet de volle toegewijde aandacht. Haar nood maakt geen wezenlijken indruk. Haar vragen dringen niet door.

— En jullie hebben toch je catechisatie..... En je kunt naar de jeugvereeniging gaan. Wees dankbaar, dat dit nu weer kan.

Och ja, de rijpende jeugd is dankbaar genoeg! Maar met dit antwoord zijn haar problemen niet opgelost.

Die catechisatie — dat is een uur per week. En wanneer is daar tijd over, om eens rustig te boomen?

En de jeugvereeniging? Daar zitten ze maar wat mee in de maag. De leden. En de niet-leden.

Daar is een reeks van problemen.

Over die problemen wil men graag eens praten. Om daarna samen spijkers met koppen te slaan.

Doe daarom niet, als mijnheer Bommel.

Of kent U mijnheer Bommel niet?

Die is steeds maar bezig „Ons vrije Nederland“ te lezen.

Als zijn huis rondom in de brand staat, als zijn bruid op het stadhuis hem wacht, dan komt telkens een jongmensch binnenstormen om hem te waarschuwen.

Maar mijnheer Bommel maakt een breed gebaar met zijn hand.....

— Stoor me niet jonge vriend! Ik ben bezig O. V. N. te lezen.

Neen we slaan geen roffel voor mijnheer Bommel. En heelemaal niet voor O. V. N.

Maar laten we ons wel wachten voor het antwoord van dien mijnheer.

— Dominee, we zitten met een moeilijkheid.....

— Stoor me niet, jonge vriend. Ik ben bezig de kerk vrij te maken.....

— Broeder Jansen, we hadden een vraag.....

— Stoor me niet, jonge vriend; ons ambtelijk werk vraagt al onze aandacht.

— Vader, hebt U een oogenblikje?.....

— Stoor me niet, beste kerel. Ik ben bezig mijn zaak weer op zijn poten te zetten. En de verkiezingen staan voor de deur.....

— Moeder, maar wat zegt U dan van al die dingen.....

— Stoor me niet, lieve kind; er is nu weer wat te krijgen. En je moet er als de kippen bij zijn.

— Ook best, zegt de jeugd.

En ze dopt straks haar eigen peultjes.

En ze veegt haar eigen straatje.

En als het gaat om advies?..... Och, daar is in de wereld heusch nog wel advies en meeleven te krijgen.

„De Nederlandsche Jeugdgemeenschap“ staat met de armen wijd open. De „Bond van Jongel. Ver. op Geref. grondslag“, is daar al ingevlogen.

De N. J. G. heeft allen steun van de regering.

Ze heeft weer haar eigen „hoofdkwartier“.

Ze krijgt haar eigen „leiderscursussen“ voor het „topkader“.

Ze heeft menschen, die hun baan er aan gaven en die zich nu g e h e e l gaan wijden aan de belangen van de jeugd.

Tachtig procent van de georganiseerde Nederlandsche jeugd is reeds bij haar aangesloten.

Want ze staat op een brede basis. Haar doel tracht ze te bereiken „door haar arbeid te verlichten in gehoorzaamheid aan waarden van hooger orde, waarheid, gerechtigheid en naastenliefde; zooals deze in de geschiedenis van ons volk zijn gegroeid uit het Christendom en die in de eerbiediging van den medemenschen een van haar hoogste uitingen vinden“.

Nu, die „werkgemeenschap“ wacht op onze vrijgemaakte jeugd. Ze werft er om met al haar kracht.

Ze heeft tijd en geld en terreinen en aandacht. En ze heeft begrip voor de nooden van de jeugd van 1946. Wie het artikel leest uit haar orgaan „Vrije Vaart“ van Thijs Booy maakt zich van den inhoud daarvan zoomaar niet vrij.

Maar wij slaan de trom, als we dit alles lezen. Aandacht voor onze jeugd!

Want daar gaat wat gebeuren in ons land!

En wij doen al te veel nog als mijnheer Bommel: stoor me niet, jonge vriend!.....

Maar laten we dan weten, dat Christus met zoo'n „antwoord“ geen genoegen neemt.

Want het gaat om Zijn jeugd.

En die jeugd heeft Hij duur gekocht.

En met die jeugd heeft Hij een eeuwig Verbond der genade opgericht.

Maak de Kerk dan vrij! Bouw uw zaak dan op!

Maar stuur de jeugd niet weg met de fooi van uw belangstelling.

Ze heeft recht op het volle pond.

En als we dan niet meer kunnen doen, omdat we voor God durven belijden, dat we reeds elke minuut dagelijks in dienst van onzen Koning zijn?

Dan moeten er andere wegen gezocht.

Want Christus elstcht van ons, dat we ernst maken met Zijn kinderen.

En daarom sloegen we vandaag een roffel voor de jeugd.

Een roffel aan uw ooren! En aan de onze!

Groningen. W. MEIJER.

VROUWENVRAGEN

VERSLAG VAN DE VERGADERING VAN Geref. VROUWENVEREENIGINGEN

(onderhoudende Art. 31 K.O.) gehouden op 30 Januari 1946, 's avonds half acht, te Rotterdam.

Nadat Mej. L. de Hoog, lid van de voorloopige commissie, die deze vergadering uitgeschreven heeft, de vergadering heeft geopend, verzoekt zij te zingen Ps. 33:1 en 11. Daarna gaat zij voor in gebed en leest Ps. 127:1 en 2 en Ps. 125.

In haar openingswoord zegt zij o.m., dat onze tijd staat in het teken van den wederopbouw na de vijf verschrikkelijke jaren, die achter ons liggen.

God heeft ons bewaard en verlost. Nu geeft Hij ons de taak te bouwen, in ons volksleven, maar ook in ons kerkelijk leven.

Al veel jaren toonden onze Kerken symptomen van verval, al maar verwijderde men zich van het zuiverhouden van Gods Woord en de belijdenis, totdat een breuk onvermijdelijk bleek. Dat bedroeft ons, maar we kunnen toch ook dagelijks dankbaar zijn voor de reformatie.

— De breuk der kerk vindt haar terugslag in het vereenigingsleven. Weinigen zijn maar overgebleven. Maar Jezus Christus is de Bouwmeester, wij mogen bouwen met Hem. Alleen kunnen wij het niet; waakzaam zijn kunnen we wel, maar ons huis bouwen kan alleen de Heere. Hij heeft ons Zijn belofte gegeven. Daarom mogen we, in vertrouwen op Hem, onze taak aanvaarden. We bidden van Hem, of het werk van onzen Bond een deel mag zijn van Zijn groote bouwplan.

Mej. de Hoog verwelkomt daarna de aanwezigen, in 't bijzonder degenen, die van verre gekomen zijn, zij spreekt haar blijdschap uit over het meeleven en zegt, dat gesproken moet worden over den opbouw van het bondswerk. Daartoe geeft zij nu eerst het woord aan Mej. W. A. Bos, die spreekt over „Het bondswerk voortgezet“.

Mej. Bos zegt, dat in den Bond van Geref. Vrouwenverenigingen een zeer merkwaardige situatie is ontstaan, doordat het Bestuur teruggekomen is op een eenmaal genomen besluit en zich gebonden heeft aan synodocratische besluiten. Omdat de richting, die het Bestuur ons wijst, niet de juiste is en ons zal brengen op dwaalwegen, zijn we nu bij elkaar. De ernst van de zaak dwingt er ons toe, ofschoon het ons verdriet. In het bijzonder betreuren we het, dat Mej. Verkade uit Schiedam, die zelf vrijgemaakt is, haar plaats in het Bestuur van den synodocratischen Bond blijft innemen.

Mej. Bos herinnert dan aan hetgeen te lezen was in „De Reformatie“ van 8-12-45 en zij herhaalt de geschiedenis kort als volgt:

Kort na de vrijmaking van verschillende kerken kon het vereenigingsleven, tengevolge van de omstandigheden, geen activiteit ontplooiën. Eerst in Augustus 1945 kon weer een Bestuursvergadering gehouden worden. Daar enkele vereenigingen advies hadden gevraagd, werd in de eerste plaats gesproken over de houding v. d. Bond tegenover de vrijmaking der kerken. Het resultaat was de uitspraak: „dat onder de „opvatting van de belijdenisschriften“ moet worden verstaan, de opvatting, zooals die eind 1905 in de Geref. kerken werd gevonden en die nu wordt gevonden in de Geref. kerken, zoowel als in de Geref. kerken vrijgemaakt naar art. 31 D.K.O.; dat dus lid van den Bond kunnen zijn vereenigingen van leden der Geref. Kerken, zoowel als vereenigingen van leden van de Geref. Kerken, vrijgemaakt naar art. 31 D.K.O.“

Men sprak af, overleg te plegen met den Mannenbond, maar in elk geval zelf de verklaring te publiceren. De verklaring zou vooraf niet naar de Comm. v. Advies worden gezonden.

De volgende Bestuursvergadering werd gehouden 26-9-45; Mej. Bos was inmiddels afgetreden. Vruucht was een circulaire aan de vereenigingen, waarin opgenomen een verklaring van het Bestuur, dat in verband met Art. 2 der Statuten, de belijdenisschriften moeten worden opgevat als gedaan in de Geref. Kerken sinds 1905. Na de Gen. Synode van '46 zou een definitieve uitspraak volgen. Men verloochende dus de besluiten van Aug. '45. Men wilde samenbinden, maar men scheurde. Bovendien wilde men ons binden aan een Synode, die wij niet als zoodanig erkennen.

Wat nu? Den vrijgemaakten vereenigingen is geadviseerd: Meldt U bij ons; vraag aan het „oude“ Bestuur een buitengewone ledenvergadering; zeg daar Uw meening en maak U vrij; vraag dan verdeling der goederen. Wij moeten het werk op eigen basis voortzetten, omdat onze rechten niet meer erkend worden. Wij zullen er niet over twisten, wie de Bond is; o.i. degenen, die trouw zijn gebleven aan de beginselen. Maar wij zijn de minderheid en die trekt altijd aan 't kortste eind. We zullen onze eigen organisatie moeten onzetten en zoo het bondswerk voortzetten. Straks komen we tot het huishoudelijke in verband hiermee. Onze eerste taak zal zijn, het herzien van ons reglement en van 't methodiekrapport; verder is een belangrijke vraag: Hoe komen we aan leiders? Een voornaam punt is ook, het contact onderling, dat het beste kan worden onderhouden door een blad. Het Bondsbestuur, dat we straks zullen krijgen, zal ons eveneens hebben voor te lichten aangaande het tweede deel van onze taak n.l. het praktische werk in de gemeente.

Tenslotte zegt Mej. Bos, dat niet moet worden verzuimd over het vele werk dat wacht. Het is Sabbathswerk voor den Heere, dat we in Zijn kracht moeten doen.

Ieder moet daarin mee werken. Onze vereenigingen moeten helpen, om ons de wapenrusting Gods te doen hanteeren, die we, elk op onze eigen post, zoo dringend noodig hebben. Onze Bond moge op de rechte wijze leiding geven aan dat vereenigingswerk.

Nadat de presidente Mej. Bos bedankt heeft wordt gepauzeerd. Hierna volgt de bespreking. De voornaamste vragen waren: Heeft men nog iets gehoord van Mej. Verkade? Welke pogingen heeft zij aangewend, om onze rechten te verdedigen? Men heeft getracht vóór deze vergadering contact met Mej. Verkade te krijgen, hetgeen niet gelukt is. Uit de vergadering wordt opgemerkt, dat Mej. Verkade ziek is en anders zeker zou zijn gekomen. Zij heeft gezegd, zich gebonden te weten tot na de Synode.

Hoe moet het met de goederen van den Bond? Wij zullen ons zeker in verbinding stellen met het „oude“ Bestuur. Ook de vereenigingen, die nog lid van den „ouden“ Bond zijn moeten die kwestie aansnijden. Zijn er nog vereenigingen in den „ouden“ Bond? Ja, zij hebben op advies gewacht en zullen zich nu moeten vrijmaken. Maar er zijn ook veel vereenigingen, die nooit lid zijn geweest. Was het juist, dat het Bondsbestuur een uitspraak deed zonder de leden er in te kennen? Is bekend, door welke oorzaak het Bestuur omgedraaid is? De wijze van doen was organisatorisch misschien niet heelmaal juist; men handelde onder den drang der omstandigheden, veel vereenigingen vroegen advies. Welke invloeden later gegolden hebben, is niet bekend. Is het juist, dat nu het bondswerk afzonderlijk wordt voortgezet? Moeten de vereenigingen geen overleg plegen met het oude bestuur? Zooals gezegd, er zijn veel vereenigingen geen lid; andere hebben al geschreven: sommige herhaalde malen, zonder antwoord te ontvangen. Daarom is men nu vrij om te handelen.

Bij het overgaan tot de huishoudelijke zaken blijkt, dat 33 vereenigingen zich hebben aangesloten. Sommige afgevaardigden hebben hiertoe nog geen opdracht van haar vereenigingen. Er moet nu een Bondsbestuur gekozen worden. Het resultaat van de onderhandelingen is, dat de voorloopige commissie, bestaande uit de dames M. v. Bekkum-Velders, A. W. Bos en L. de Hoog, wordt uitgebreid met twee dames en wel Mevr. Bremmer-Lindeboom van Helpman en Mej. Wagenborg van Groningen. De laatste is aanwezig en neemt de benoeming aan. Mej. de Hoog zal presidente blijven. Het geheele Bestuur is voorloopig. Besloten wordt de Bondsdag op den Woensdag na Paschen te Enschede te houden.

Na een opwekkend slotwoord door Mevr. van Bekkum-Velders, het zingen van Ps. 89:8 en het uitspreken van een dankgebed door Mej. Bos, sluit de presidente de vergadering.

Willen alle aangesloten vereenigingen zoo spoedig mogelijk het adres van de secretaresse en het aantal leden der vereeniging doorgeven aan Mevr. M. van Bekkum-Velders, Prins Hendrikdijk 137, Rotterdam. Dit geldt ook voor de vereenigingen, die zich schriftelijk aangesloten hebben.

De J. die in b had ove Inquart ting, tot schrijft

W discuss Het n 1940 na die hoogl van z eerh met n Er loe zou geze der koni we bedo ceerd h ook wel Of 't de opme

„Para land“. B

De vernie zenden die me woonr dagen het br Gas et een op lijks e de ga met h pen, t stroon Hierde land v In d alle la den. O de we orde v aan ie op hel In He kaanse moest vallen. hebben gezoch 450 m helft i tend r leiders om ve wenscr

„Para Daartege listische Duitsche

Wat roelen breken industr pen arl de wed deze m deel — der US

Daar de Ang met he saksise Men h dacht e volg d punt o de Bri

— ze brave, zich he nooit g onderg

Even lat En c Hela